

Vasyl Shejko, Natalia Kushnarenko

Conceptosphere of training of scientific and scientific-pedagogical personnel at the Kharkiv State Academy of Culture

The article highlights the features of the conceptosphere — an orderly system of concepts (components) of research activities of the KhSAC, which provides quality training of scientific and scientific-pedagogical workers.

The main concepts of the KhSAC activity are considered in detail, which include: student scientific and creative society; postgraduate studies; doctoral studies; two specialized scientific councils for the defense of doctoral (candidate) dissertations in unique scientific fields — "Culturology" and "Social communications"; two professional collections of scientific works — "Culture of Ukraine" and "Bulletin of the Kharkiv State Academy of Culture"; several prestigious annual international and national scientific and scientific-theoretical conferences.

It is noted that the scientific activity of KhSAC provides fundamentalization of educational training and universalization of the educational process through the integration of science and education, contributes to the scientific insurance of the educational process and innovative model of culture and art of Ukraine, the formation of scientific schools. It is recognized that only through the development of science and its integration with the educational process can achieve a new quality of education and ensure its innovative component. Aspects of the system organization of training of scientific and scientific-pedagogical personnel in KhSAC are considered.

It is emphasized that the Academy makes a lot of efforts to reproduce and increase scientific potential, its effective use, formation and development of its own scientific schools, attracting talented young people to scientific work and creating the most favorable conditions for their creative growth. The current practice of the KhSAC is to track and admit to graduate and doctoral studies gifted youth, able to provide an intellectual gene pool of Ukraine, to support and increase the achievements of the domestic scientific school.

Keywords: KhSAC; conceptosphere; scientific and pedagogical staff; Academic Council; postgraduate studies; doctoral studies; scientific schools

References

- Litvinova L. V. (2020). *Rozvitok knigoznavstva, bibliotekoznavstva, bibliografiznavstva: bibliometrichnij analiz avtoreferativ (1994—2012)*. Available at: <http://resource.history.org.ua/item/0008663>.
- Novalska T. V. (2018). Osnovni napryami tvorchoyi spivpraci Harkivskoyi ta Kiyivskoyi biblioteknih naukovo-osvitnih shkil. *Bibliotekoznavstvo. Dokumentoznavstvo. Informologiya*, 4, pp. 6—13.
- Onishenko O., Dubrovina L. (2018). Nacionalna biblioteka Ukrayini imeni V. I. Vernadskogo yak centr pidgotovki kadriv vishoyi kvalifikaciyi ta rozvitku novih naukovih napryamiv u biblioteci ta arhivnih galuzyah v Ukrayini (1993—2018). *Biblioteknij visnik*, 3 (245), pp. 3—11.
- Shejko V. M., Kushnarenko N. M. ta in. (2019). *Harkivska derzhavna akademiya kulturi : monografiya*. Harkiv: HDAK.
- Shejko V., Kanistratenko M., Kushnarenko N. (2011). Identifikaciya naukovih shkil kulturologichno-misteckogo ta bibliotekno-osvitnogo profilyu: postanovka problemi. *Visnik Knizhkovoyi palati*, 8, pp. 41—43.
- Shejko V., Kanistratenko M., Kushnarenko N. (2011). Identifikaciya naukovih shkil kulturologichno-misteckogo ta bibliotekno-osvitnogo profilyu: postanovka problemi. *Visnik Knizhkovoyi palati*, 9, pp. 43—47.
- Shejko V. M., Boguckij Yu. P., Kushnarenko N. M. (2016). *Naukova tvorchist u galuzi kulturologiyi i mistectvoznavstva : navch. posib*. Harkiv: HDAK.
- Shejko V. M., Kushnarenko N. M. (2011). *Organizaciya ta metodika naukovo-doslidnickoyi diyalnosti : pidruchnik*. Kyiv: Znannya.
- Shejko V., Kanistratenko M., Kushnarenko N. (2011). Pidgotovka naukovo-pedagogichnih kadriv vishoyi kvalifikaciyi v Harkivskij derzhavnij akademiyi kulturi. *Visnik Knizhkovoyi palati*, 6, pp. 20—23.
- Shejko V. M. (2012). Reproduktyvnyj pidhid do pidgotovki naukovo-pedagogichnih kadriv u Harkivskij derzhavnij akademiyi kulturi. *Kultura Ukrayini*, 39, pp. 162—172.
- Shejko V., Kanistratenko M., Kushnarenko N. (2012). Harkivska derzhavna akademiya kulturi: moderni zdotutki ta perspektivi. *Visn. Harkiv. derzh. akad. kulturi*, 36, pp. 75—86.

Надійшла до редакції 7 травня 2020 року

СОЦІОКОМУНІКАЦІЙНІ ТЕХНОЛОГІЇ

УДК 328.182:321.6.014 або 321.63.014:328.182

DOI: 10.36273/2076-9555.2020.7(288).38-43

Микола Сенченко,

директор Книжкової палати України, професор,

e-mail: director@ukrbook.net

ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-7445-5185>

"Глибинні держави" — реальність чи утопія?

Аналіз подій у США свідчить, що у країні — "взірці демократії" на чолі з президентом Д. Трампом відбуваються незрозумілі події. Засоби масової інформації ображають законно обраного главу держави, звинувачують у неправомірних діях, намагаються оголосити імпичмент. Складається враження, що посада президента, навіть у такій країні, як США, нічого не варта. То хто ж тоді нею керує? Д. Трамп звинувачує у всьому "глибинну державу" — політичне ядро панівного класу, котрий історично склався в певній країні. Щоб зрозуміти суть цього явища та вивести на поверхню латентних правителів, автор спробував дослідити природу "глибинної держави", а також її глобального варіанта. Результати дослідження наведено у пропонованій статті.

Ключові слова: "глибинна держава"; глобалізація; управління; Д. Трамп; США; латентні правителі; вікно Овертона; хаос

Постановка проблеми. Нині у світі склалася парадоксальна ситуація, коли в багатьох країнах зі зміною влади чи президента, й у внутрішній, і в зовнішній політиці нічого не змінюється. Жодних змін — попри численні передвиборчі обіцянки кандидатів у президенти. Схожі ознаки спостерігаємо і в нашій державі. Згадаємо нещодавні "зобов'язання" В. Зеленського. Утім, після інавгурації — жодних позитивних зрушень, все йде торованим шляхом.

У чому ж річ? А в тім, що в кожній країні є латентні правителі — невидимі, але впливові. І саме їх називають "глибинною державою" — таємною структурою, що зосереджує у своїх руках ключові важелі управління.

Слово "глибина" підсвідомо лякає, а її мешканці й поготів. Підземний і підводний світ традиційно пов'язані з інфернальним, і населяють їх демони, хтонічні чудовиська й інша нечисть. Головна проблема будь-якої країни полягає в тому, що вона має глибинного негативного двійника.

Йдеться про явище, котре Д. Трамп нещодавно назвав "глибинною державою" — після того, як відчув на собі титанічну силу "обіймів" цього спрута з тисячами шупальців.

"Білий дім упевнений, що президента Дональда Трампа переслідує "глибинна держава" — численні бюрократи на середніх посадах, нелояльні до глави держави, які, ймовірно, намагаються саботувати його ініціативи, — повідомив журналістам пресекретар Трамп Шон Спайсер".

На запитання, чи намагається "глибинна держава" "дістати" Д. Трампа, Ш. Спайсер відповів: "Без сумніву". За його словами, за вісім років окремі чиновники адміністрації Б. Обама встигли "обкопатися" в уряді. Чинний глава США неодноразово конфліктував зі спецслужбами, співробітниками яких допускали численні витоки інформації в пресу із закритих брифінгів тоді ще новообраного президента, а після його приходу до влади — витоки розмов з іноземними лідерами. Д. Трамп назвав ці дії злочинними й пообіцяв покарати винних.

Наївний Дональд, котрий дивився на політичну систему США крізь ідеалістичну призму "змінюваності влади", жорстоко помилявся! Раптом виявилось, що мало виграти президентські перегони — слід ще набути реальної влади, у прямому сенсі відібрати її у тих, хто за довгі роки створили особистий затишний підземний світ скрізь — від банків до спецслужб. Чомусь вони зовсім не виявляють бажання вірно служити "всенародно обраному президентові", а лише собі. Чи, якщо подивитися ще глибше, тій єдиній наднаціональній мережі, котру підтримувала Х. Клінтон і повсюдно розподіляла її ідеологічних прибічників.

Погодьтеся, мало віриться в те, що "бюрократи на середніх посадах" зі звичайних пристосованців раптом перетворилися на непохитно-принципових борців із президентом на шкоду кар'єрі, статкам, врешті-решт, безпеці. А якщо уявити їх множину як єдину структуру, що підкоряється дисципліні й загальному задуму, то все стане на свої місця.

Мета статті — системно дослідити гіпотетичні структури "глибинних держав" різних країн, сха-

рактизувати їх мозкові центри, організації глобального управління та мафіозні групи.

Виклад основного матеріалу дослідження. Будь-яку згадку про змови, таємні організації, секретні клуби й закриті ложі пересічні громадяни зазвичай зневажливо ігнорують як "конспірологію" — щось несерйозне, упереджене, фантастичне. Проте якщо вже президент США зізнався, що ЙОМУ (мало не володареві світу!) перешкоджають, то маємо зважати на таємничу "глибинну державу" як на вагомий чинник світової політики.

"Глибинна держава" зруйнувала Україну, і В. Янукович не зміг цьому зарадити. Непомітна, як величезний підводний човен, вона жодним чином не виявляла себе до листопада 2013 р., і тодішній президент, спочиваючи на лаврах, наївно вважав, що контролює країну. Що сталося згодом — відомо всім.

І ось так, зі змінним успіхом, точиться боротьба світла з п'тьмою. Нині — атакують світлі, а темні бороняться контратаками. Якщо послабити тиск — "жах із глибин" знову ввергне суверенні держави в хаос, щоб замінити їх глобалістськими конструктами.

Яку цивілізацію готує верхівка світової влади?

"Глобальна глибинна держава" існує, і, перевертаючи світ догори дригом, "оновлює" суспільство. Брехня стає правдою, а ганебні людські вади легалізують та активно пропагують. Діє "вікно Овертона", через яке унормовують одностатеві шлюби, гомосексуалізм, наркотики.

Світові трансформації й катаклізми потрібні лише для того, аби конституювати таємну реальність. Вищі ешелони піраміди давно сформовані, однак їм потрібний такий світолад, де цю реальність було б закріплено юридично, і не лише на основі цивільного права, а й права божественного. Тільки воно наділяє особу статусом імперіума, тобто носія влади. Сьогодні у світової верхівки цих прав немає, вона змушена виборювати місце під сонцем, використовуючи фінансові можливості. Через це майже всі представники влади України, а надто президенти, щосили прагнуть їх зміцнити, аби потрапити до клану "обраних". Звідси й така "пристрасть" до корупції, крадіяства, нагромадження капіталів.

Утім, "аристократія" майбутнього, яка втратила реальний зв'язок із нижчим соціумом, матиме таке право у спадок і житиме за правилами субтериторіальності: де ступає його нога, там не владний закон, що чинний тільки для пригнічення та відокремлення соціальних низів, адже комунікативних зв'язків між вищими та нижчими рівнями піраміди не буде.

Для верхівки народ — це лише електорат, бидло, тому вона продовжує грабувати й нав'язувати йому європейський вибір і НАТО. "Сильні світу" сподіваються, що закордонні структури захищатимуть їх від народного гніву. Утім, ці об'єднання, що пропагують аморальність, спотворені цінності, теорію "золотого мільярда" й інші "принади" західного способу життя, також доживають останні дні.

Французький філософ-традиціоналіст Р. Генон у праці "Криза сучасного світу" зазначав: "Специфічно

сучасним і безпрецедентним є знищення цілої цивілізації на суто негативних підставах, на цілковитій відсутності Вищого Принципу".

Саме таку цивілізацію підготувала верхівка світової піраміди — "глобальна глибинна держава". Цивілізацію, що уособлює вже не профанізм, як це було за часів панування комуністичних чи ліберальних ідей, а реальне вселенське зло. Це буде перевернутий світ, де соціальна реальність віддзеркалює чорну інfernальну сакральність, соціальний хаос ліберального світу змінить чорний тоталітарний лад, а справедливість і совість — тоталітарні ідеї боргу й потреби.

Людина, яку М. Гайдеггер розглядав із позиції "голосу совісті", стане вигнанцем. Піраміда світового уряду "глибинної держави" не лише її знищить, а й перекриє кисень тим, хто намагатиметься протистояти жахливому монстрові.

Утім, чи можна перешкодити цим підступним планам? Для цього слід зрозуміти, що є "глибинні держави" в окремих країнах: Росії, США, Туреччині, Китаї, Україні тощо.

Уперше цей термін виник у 1920-х рр. у Туреччині, коли таємна група розпочала працювати під прикриттям для захисту урядової структури. Ця діяльність передбачала шпигунство, маніпуляції, здирство та усунення "ворогів держави".

Згодом цей термін застосовували й до інших турецьких таємних угруповань, чия робота певним чином зачіпала уряд, а також до латентних політичних систем Єгипту, Росії та США.

Історична (молодотурецька) традиція "глибинної держави" дістала подальший розвиток у республіканській Туреччині, де найвпливовішим стало створене в 1950-х рр. Спеціальне військове управління. На думку політологів, у роки "холодної війни" воно виконувало роль однієї з найважливіших ланок "глибинної держави". Проте, як за часів молодотурків, так і нині, коли в Туреччині говорять про "глибинну державу", мають на увазі не чітко сформовану структуру з власними підрозділами й механізмами контролю, а групи впливу, заклопотані цілісністю країни та шляхами її розвитку, що об'єднані навколо давньої ідеї молодотурків — "як врятувати державу".

Ці групи складаються з великих промисловців, військової еліти, масонських структур, бюрократії середньої та вищої ланок. У періоди криз інтереси впливових угруповань збігаються, саме вони розробляють і реалізують єдину програму виходу з кризи й подальшого розвитку країни.

Зокрема, військовому переворотові 12 вересня 1980 р. передували таємні збори 1979 р., в яких брали участь генералітет і великі підприємці, промисловці, а також їх лідер О. Сабанджі, згодом убитий однією з екстремістських ультралівих організацій. На цих зборах було схвалено ідею військового перевороту для виведення країни з кризи, запропоновану бізнес-елітою.

Ще одна спроба революції в Туреччині відбулася в ніч на 16 липня 2016 р. Тоді групі військових вдалося захопити кілька урядових будівель, мости й аеропорти, однак заколот придушили. Внаслідок цих

подій загинула 241 людина, більш як 2 тис. постраждали, було затримано понад 113 тис. осіб, яких підозрювали у зв'язках з організацією FETO (визнана екстремістською) колишнього ісламського проповідника Ф. Гюлена. Саме його вважають керівником "глибинної держави", що вдалася до перевороту.

Як бачимо, структури "глибинної держави" охоплюють різні групи впливу, що прагнуть здійснити революцію та працювати на виведення країни з кризи.

Є кілька визначень "глибинної держави", але її суть від цього не змінюється.

"Глибинна держава" — це політичне ядро панівного класу, що склався історично в певній державі. Визначальним критерієм є характер політичного устрою.

"Глибинна держава" — це політичний дах із чиновників, що перебувають на утриманні великого бізнесу.

"Глибинна держава" зазвичай формується там, де панує приватна чи феодална власність, адже за державної власності чиновництво консолідовано лише за ідеологічним критерієм, без економічної зацікавленості.

Державна власність зумовлює ситуацію, коли чиновництво не ототожнює себе з державою, а відчувається від неї, зраджуючи суспільні інтереси за першої-ліпшої нагоди особистого збагачення.

Приватна чи феодална власність зумовлює ситуацію, коли, за словами К. Маркса, "бюрократія приватизує державу", тобто успіх країни стає особистим успіхом чиновництва. Проте для такої мотивації потрібні спеціальні умови, котрі й створює "глибинна держава".

Корпорації "підгодовують" чиновників через різні форми фінансування їх життєвих потреб та діяльності. Прямий підкуп і хабарі, введення до складу акціонерів, різноманітні гранти, оплата лекцій, книг, виступів, підтримка політичної діяльності — є чимало каналів, якими чиновництву надходять гроші від великого бізнесу. Отже, його інтереси стають інтересами чиновників, а політика перетворюється на бізнес, що старанно маскує комерційний зиск.

Що таке "глибинна держава"?

Найпростіше пояснення: це мережа адміністративних органів, спецслужб та інших елементів, влада певної країни, яка працює й контролює світовий лад таємно. "Глибинна держава" — це істинна, але латентна влада. Влада, що смикає за потрібні ниточки, ховаючись за демократичним фасадом нібито відкритого уряду.

Її вплив величезний, особливо враховуючи той факт, що можновладці, від чиїх рішень залежить, куди саме поверне вітер, підтримують таку саму політику й мають довгострокові плани, котрі жодним чином не залежать від державної адміністрації. Інакше кажучи, позиції фігур на шахівниці управління можуть бути однаковими і за очільництва Б. Обами, і за президентства Д. Трампа, незалежно від того, як радикально різняться їхні філософії, цінності й цілі.

"Глибинна держава" є головним "винуватцем" того, що правління нинішнього глави Сполучених Штатів стає щодалі дестабілізованим, а досягненню його політичних цілей непомітно заважають "зсередины країни". Принаймні так вважають прибічники Д. Трампа й теорій змови. Від часу виборів у США 2016 р. політичні

коментатори схилиються до того, що "глибинна держава" в особі Федерального бюро розслідувань (ФБР), Центрального розвідувального управління (ЦРУ), Агентства національної безпеки (АНБ), колишнього президента Б. Обама й Х. Клінтон є головною причиною сьогодиншого руйнування американських принципів і цінностей.

Проте існує, на наш погляд, ще **"глобальна глибинна держава"**, що фактично керує світовими процесами й намагається сформувати цивілізацію "нового світового ладу" — як втілення реального вселенського зла.

"Глобальну глибинну державу" створено Транснаціональними банками (ТНБ) та корпораціями (ТНК) США й Британії, що фінансують "мозкові центри", де працюють найкваліфікованіші аналітики над вивченням й прогнозуванням ситуації у світі. Ці дві країни — по суті, двополярна імперія — забезпечують високий рівень аналізу світової ситуації, спираючись на "мозкові центри" на кшталт корпорації "РЕНД" та закриті елітарні структури, що проводять метапрограмування людства. Ці об'єднання тісно співпрацюють зі спецслужбами.

Терміном "глобальна глибинна держава" варто позначити саме наведену тріаду — співдружність аналітичних, розвідувальних і закритих елітних структур західної цивілізації, що забезпечують її переможний поступ упродовж кількох століть. Чому про неї так мало відомо? Тому, що спецслужби тривалий час, а іноді й ніколи не розсекречують архіви, аби утаємничити від людства свої спецпроекти, психологію дій, важелі впливу на світові процеси тощо.

Саме аналітики "глобальної глибинної держави" забезпечують управління сьогоденням, конструювання майбутнього та глибоку модерацию минулого.

Зауважимо, що "глобальна глибинна держава" конструює майбутнє, наголошую — майбутнє, а потім керує сьогоденням так, щоб досягти заздалегідь спланованої реальності. Той, хто нав'язує іншим свою контекстну інтерпретацію історичного простору-часу, і перемагає у глобальній конкуренції, тримаючи суперників у стані психологічного тиску.

Постає нове завдання стратегічної розвідки — не красти технічні секрети та розробки, а розгадувати плани супротивника з конструювання нової геополітичної й соціокультурної моделі світу, нового майбутнього. Щодо минулого, то його немає, як немає історії й історичних фактів — тільки контекстна інтерпретація, що, однак, не знецінює ані історичної науки, ані політичних технологій.

Отже, слід уміти передбачати глобальні довгострокові сценарії геополітичних конкурентів і запобігати їм. Варто зазначити, що на Заході, передусім у США, управлінський і прогностичний рівень аналітиків "глибинної держави" ґрунтується на доволі високому рівні освіти, котру надає університетська система, тісно переплетена зі спецслужбами та "мозковими центрами". Саме у закладах вищої освіти молоді талановиті студенти вступають до елітних клубів, проходять перевірку й тренінг як майбутні керівники держави та конструктори глобального майбутнього.

Радянський Союз зміг випередити Захід у космічних перегонах 1960-х рр. саме завдяки найкращій системі середньої та вищої освіти. Плюс позитивна селекція кадрів, котру певний час забезпечувала інерція сталінської політичної волі.

До кінця 1990-х рр. у СРСР аналітичні "мозкові центри", що діяли при фінансово-інформаційних метагрупах ліберально-західницького зразка, охоплювали всі сходинки цієї ієрархії рефлексії. З одним лише винятком: аналітики, які керували цими об'єднаннями, перебували не в Радянському Союзі, а на Заході.

Частина мережецентричної системи політтехнологічних та інформаційно-аналітичних структур була зруйнована, а частина перейшла під контроль держави. Утім, рішення, як і раніше, нам нав'язують з-за кордону, оскільки радянські керівники розраховували на партнерські стосунки із Заходом. Нині ця ілюзія розсіялася, але час утрачено.

Сьогодні результати роботи англосакських політтехнологів особливо відчутні в Україні. Використання організаційної зброї, технологій "м'якої сили" та "керуваного хаосу" майже 30 років чинять деструктивний вплив на ситуацію в нашій державі. Організаційні технології були спрямовані на те, аби заскочити владу й спецслужби зненацька, — і вони здали позиції без бою.

"Глибинні держави" Заходу створили систему інформаційно-аналітичних служб, "мозкових центрів", мережу університетів, що працюють над конструюванням майбутнього та організацією гібридних воєн. У наш час набули популярності книги експертів корпорації "РЕНД" Дж. Аркілли та Д. Ронфельдта "Мережеві війни"; праця Дж. Шарпа, присвячена "кольоровим революціям"; розробки експерта Інституту Санта-Фе С. Манна. Зокрема, його книга "Теорія хаосу і стратегічна думка", опублікована в пентагонівському журналі "Параметри", лягла в основу праці Дж. Аркілли, Д. Ронфельдта й Дж. Шарпа. Менш відома така розробка американських учених, як восьмиконтурна модель психіки Ліри-Уілсона, на якій ґрунтуються всі інструкції з підготовки "кольорових революцій".

На жаль, і на державному рівні, і на рівні окремих організацій, у нашій країні організаційну зброю докладно не вивчали. Відомо, що до середини нульових років курси, присвячені технологіям оргвійн, читали у військових університетах США, але не в Україні.

Повертаючись до теми дослідження, слід зазначити, що "глобальна глибинна держава" — це політична обслуга великого капіталу, яка не лише торує йому дорогу, а й активно спрямовує експансію великих гравців у потрібний бік. Аналітики "глобальної глибинної держави" — це експертно-політичне ядро обслуги інтересів великого капіталу й транснаціональних корпорацій, які розраховують ризики та розробляють способи їх нейтралізації.

Хто і як керує світом?

Доктор політичних наук В. Павленко у статті "Глибинна держава": на чому тримаються претензії глобальної еліти"? зазначає: "У дослідників цього феномену не викликає сумнівів, що "глибинна держава" — це сукупність певних елітарних груп та інтересів. Це

загальне місце в усіх аналітичних побудовах, як і визнання тіньового контролю певних сил над фінансовою системою, що склалася у світі, передусім емісійними центрами резервних валют. Проте мало хто робить спроби розкрити його конкретні прояви в політичному житті. Тут виразний дефіцит і інформації, і аналітики. Ну що ж, внесемо наш, без сумніву, дискусійний внесок у спробу прояснення цього питання.

Отже, перший елемент "глибинної держави", на наш погляд, — приватні аналітичні агентства та "мозкові центри" (think tanks), тісно пов'язані з державою й передусім зі спецслужбами. Яскравий приклад — американське агентство Strategic Forecasting (більш відоме як Stratfor) з репутацією "тіньового ЦРУ". Якщо офіційні державні спецслужби мають певні обмеження чи, згідно із законом, їм заборонено поширювати визначену, зокрема й таємну інформацію, долучаються ось такі Stratfor. Крім того, їх широко використовують для поширення фейкових новин. Попри те, що Д. Трамп з обуренням сприймає сфальшовані повідомлення CNN та інших ЗМІ, їх потік не зупиняється. Не зупиниться він і надалі. Бо на цьому провокаційному напрямі, який щедро спонсорують олігархи, працюють високі професіонали інформаційної війни".

Ще раніше було створено корпорацію "РЕНД" — приватний "мозковий центр", де висококласні фахівці розробляють численні програми в інтересах держави, як-от, наприклад, ядерне планування для Пентагону. Нині приватних "мозкових центрів", що готують рекомендації для урядів, тисячі, й "допомагають" вони владі винятково в інтересах бізнесу: інститути Брукінгса, Аспена, Санта-Фе, Стенфордський і Єльський університети, Массачусетський технологічний інститут, зрештою, британський Сассекс тощо.

Інший приклад — приватні високотехнологічні галузеві військово-промислові корпорації, скажімо, компанія SpaceX. Хіба ніхто не розуміє, що в неї інвестовано величезні бюджетні гроші, а також інтелектуальні й технологічні ресурси NASA? І що засновник SpaceX І. Маск — талановитий аферист, який намагається видати себе за того, ким не є?

Для чого це робиться? По-перше, для розпилування бюджетних коштів шляхом перекачування у приватний бізнес — це універсальна схема. По-друге, для маскування за приватною вивіскою численних авантюр, котрі виборці не пробачили б державі, якби ініціатором була вона. А по-третє, саме для того, про що йдеться, — аби перекроїти весь економічний ландшафт на користь бізнесу та передати йому стратегічні сфери, що раніше перебували під безроздільним контролем держави.

Ці факти яскраво свідчать про кінцеву мету проєкту — приватизацію країни, перетворення влади з державної на приватну. "Влада інтелектуальної еліти прийнятніша за самовизначення націй", — зауважив Д. Рокфеллер. Це і є формула приватизації влади. Однак феномен приватної влади людству добре знайомий — рабовласництво, капіталізм, урешті-решт, колоніалізм. Людство хочуть повернути у середньовіччя?

Ще один приклад — приватні військові компанії (ПВК). Вони відповідають за вербування найманців та постачання їх у ті регіони, куди провідним державам

втручатися не вигідно через колосальні іміджеві втрати. Неважливо, що Женевська конвенція вивела найманство за межі міжнародних правил та звичаїв ведення війни. Добре платять — і люди знають чим і за що ризикують.

Найбільша ПВК — Blackwater, що згодом перетворилася на Xe Services, а нині функціонує під назвою Academi. Навесні 2015 р. вона відзначилася і в Україні, де проводила низку спецоперацій за таємним дорученням тодішнього директора ЦРУ Дж. Бреннана. На цих акціях американського посадовця підставили, і він двічі відвідував Київ, аби викупити найманців, які надто багато знали.

Останній штрих до теми ПВК. Усю перелічену трійцю компаній створював Е. Прінс, близький друг колишнього головного "стратега" — радника з політичних і стратегічних питань президента США Д. Трампа — С. Беннона. Е. Прінсу наразі формально не належить жодна ПВК, але він є співвласником групи Frontier Services, китайської компанії, створеної для освоєння Африки. Вона відповідає за логістику не лише на "чорному континенті", а й у межах китайського глобального проєкту "Один пояс і один шлях".

Цілком очевидно, що логістики без безпеки не буває, а отже, місія Е. Прінса в цьому регіоні — це не що інше, як поширення інтересів "глибинної держави" на Китай, і Україні слід звачати на це. До того ж "глибинну державу" не обходить, яку позицію за проєктом "Пояс і шлях" посідає офіційний Вашингтон, що веде з КНР торговельну війну та прагне обмежити геополітичні спрямування Піднебесної. У "глибинної держави" власний інтерес, що суперечить меті Сполучених Штатів, але повністю відповідає планам олігархії.

Виходить, що у кожного в цій грі власний інтерес. Американці прагнуть дестабілізувати Китай і його оточення або принаймні отримувати перевірену інформацію про реалізацію проєкту "Пояс і шлях". КНР же потребує досвіду просування інтересів у проблемних регіонах світу. Наразі йому такої практики, як і бойової, бракує, тоді як в американців — аж занадто. Триває велика гра, і хто кого переграє — той і буде "в дамках".

Нарешті, останній, нещодавній приклад, коли 13 січня 2018 р. нерозпізнаний підводний човен з акваторії поблизу Корейського півострова запустив дві балістичні ракети по Гавайських островах, тобто по штату — суб'єктові США, та по Японії. Мета була зрозумілою: імітувати північнокорейську атаку й спровокувати Д. Трампа на війну з КНДР, а можливо, втягнути в цей конфлікт Китай, а згодом і Росію.

Американські військові, керівники системи ППО, виявилися на висоті: збили ракети, і підводний човен-носії, певно, також знищили. Відразу ж почалися інформаційні провокації щодо його належності. З офіційних інстанцій військової розвідки США ширили чутки, що він або ізраїльський, або китайський. Цю версію не підтримали, тоді й спливла ймовірна правда.

У "глибинної держави" є власний таємний підводний флот, обладнаний ракетно-ядерною зброєю. Формально — американський, фактично — це флот глобальної, екстериторіальної держави, центри якої — зовсім не в Білому домі й не в Конгресі, а у штаб-квартирах найбільших банків, корпорацій і спецслужб.

Є і гіпотетичний чинник, пов'язаний зі структурою впливу "глобальної глибинної держави" та її роллю у світових процесах. Це уфологічна тематика: численні НЛЮ та інші паранормальні явища, котрі помічають не лише пересічні мешканці, а й військові різних країн, що згодом готують за результатами спостережень секретні доповіді, — мабуть, теж належать "глибинній державі".

Ця тема бере початок від завершального періоду Другої світової війни, коли на таємних нарадах під керівництвом рейхслайтера нацистської партії М. Бормана було ухвалено рішення про інтеграцію німецьких капіталів і технологій у західний бізнес та практичну реалізацію військових розробок Третього рейху, що на кілька десятиліть випереджали технічні досягнення решти світу.

Виходить, що "глибинна держава" не що інше, як синтез американської політики з нацистськими технологіями, фундаментом якого є альянс західних та нацистських спецслужб, і факти підтверджують таке припущення. Не секрет, що генерал Р. Гелен, шеф 12-го відділу Абверу — військової розвідки Третього рейху, після війни передав свою агентурну мережу на сході Європи і в СРСР до рук американських спецслужб, після чого стажувався у США та очолив головну спецслужбу Західної Німеччини — BND.

Інший приклад: шеф кадрового відділу І управління РСХА — Головного управління імперської безпеки нацистської Німеччини А. Бруннер після війни прийняв іслам і з групою агентів розчинився в єгипетських і сирійських пустелях арабського Сходу. А базу йому створював не хто інший, як муфтії Єрусалиму М. Хаджі-Амін аль-Хусейні, який регулярно відвідував Берлін та особисто консультував Гітлера і Гімлера.

Чи не ці таємниці Заходу ведуть до коренів сучасного міжнародного тероризму? Риторичне запитання, особливо якщо врахувати, що головне арабське терористичне об'єднання — "Брати-мусульмани", котре нещодавно перебувало при владі в Єгипті, є продуктом британського колоніального управління й тісно пов'язано з діяльністю в 1920—1930-ті рр. британського лорда-протектора в Каїрі Е. Крамера.

Те саме і з Саудівською Аравією, котру В. Черчилль передав у сферу впливу США поміж інших поступок Лондона Вашингтону в обмін на тиск, що вчинили американці на Гітлера, аби запобігти ліквідації оточеного в Дюнкерку британського експедиційного корпусу. А створював королівство саудитів на руїнах імперії Османа легенда британської розвідки Т. Лоуренс, відомий під ім'ям Лоуренс Аравійський.

Красномовним є факт, що в 1960-ті рр. американською космічною програмою керував В. фон Браун — нацист, що входив до верхівки СС і закритого товариства "Анненербе", сконцентрованого на вивченні давніх сил і містики. Він створив і снаряди-ракти "Фау", якими нацисти обстрілювали Лондон й інші британські міста.

Є достовірна інформація, що Браун і став тією сполучною ланкою, через яку ракетні технології Третього рейху опинилися за океаном. Низка джерел стверджує, що до США був переправлений і єдиний наявний на травень 1945 р. екземпляр ракети "Фау-4", спроможної виходити в космічний простір.

Додамо, що роль посередників між англосакським Заходом і нацистами впродовж Другої світової війни виконували Ватикан і фашистський режим генералісимуза Ф. Франка в Іспанії. За організацію в післявоєнній Німеччині партії ХДС/ХСС з одного боку відповідала американська окупаційна адміністрація, а з іншого — кардинал Фаульгабер, папський нунцій у Мюнхені, якого з Пієм XII пов'язувала особиста дружба. І саме Франко надав друге життя відновленій після війни організації агентів СС і СД — зовнішній розвідці Третього рейху, котру очолив "улюбленець" Гітлера О. Скорцені.

Як бачимо, таємні сили надто сильно впливають на хід історичних подій, і без урахування латентного світу транснаціональних банків, корпорацій і структур "глибинної держави" повноцінний пазл світової історії та політики скласти неможливо.

Висновки. Якщо ми прагнемо зрозуміти світ і брати участь у грі на міжнародній арені, слід вивчати реальні сучасні суб'єкти, передусім закриті транснаціональні структури. Саме вони разом зі спеціальними службами і фондами становлять основу глобальних держав різних країн світу. Доповнимо цю думку: закриті структури зазвичай тісно пов'язані з відкритими, публічними, насамперед через найголовнішу ланку — персоналії виконавців.

Зібравшись під прикриттям закритого клубу чи Ради міжнародних відносин, високоповажні "елітарії" не лише ухвалюють стратегічні рішення, а й розподіляють ганебний функціонал: що й кому виконувати для втілення їх у життя — на своєму місці, у рамках повноважень, прерогатив і можливостей, котрі "таємні" персонажі мають у публічній політиці. Так загальними зусиллями збирається пазл, розроблення й шліфування фрагментів якого здійснюється в тіншовій сфері, а практичне збирання — у публічній.

(Далі буде)

Mykola Senchenko
Deep states — reality or utopia?

Analysis of events in the United States, what is important is what it has — "examples of democracy" led by President D. Trump incomprehensible events. The media chose the legitimately chosen main story, exposing the wrongdoing, trying to say that impeachment was reported. There is an impression that puts the president, using him as the United States, is worthless. So who manages it then? The incumbent president is accustomed to the whole deep state, which is the political core of the ruling class, which is really composed in a certain system. Investigating that he uses and verifies these invisible errors, the author explored the nature of the deep man, as well as its global possibility. The results of the study are investigated in the proposed article.

Keywords: deep state; globalization; management; D. Trump; USA; latent correct; Overton window; chaos

Надійшла до редакції 23 липня 2020 року